

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Středočeský kraj**, se sídlem Praha, Zborovská 81/11, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R154/2014/VZ-40798/2015/321/MMI ze dne 25.11.2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí předsedy žalovaného č.j. ÚOHS-R154/2014/VZ-40798/2015/321/MMI ze dne 25.11.2015, kterým byl zčásti zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí žalovaného č.j. ÚOHS-S92/2014/VZ-9251/2014/521/SWa ze dne 2.5.2014 (co do viny žalobce) a snížena pokuta uložená prvostupňovým rozhodnutím.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný dospěl v obou postupně vydaných rozhodnutích k závěru, že se žalobce coby zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), tím, že pro zadání veřejné

zakázky na provedení demoličních prací nezvolil příslušný druh zadávacího řízení podle § 21 odst. 1 ZVZ, ačkoli se jednalo o veřejnou zakázku na stavební práce podle § 9 odst. 1 písm. a) ZVZ, kterou byl zadavatel povinen zadat v zadávacím řízení podle ZVZ. Tento závěr byl vystaven na úvaze, podle které z nájemní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a vybraným uchazečem vyplývá, že vyjma založení nájemního vztahu mezi účastníky smlouvy byla vybranému uchazeči smlouvou uložena povinnost provést demolici všech staveb určených k demolici v souladu s povoleními k odstranění staveb a ve lhůtách tam stanovených, nejpozději však do uplynutí doby nájmu. Předmětem uzavřené smlouvy jsou tedy podle žalovaného mimo jiné stavební práce ve smyslu § 9 odst. 1 písm. a) ZVZ, čímž byla naplněna podmínka týkající se předmětu veřejné zakázky. Pokud jde o podmínku úplatnosti (úplaty), tu žalovaný dovodil úhradu spočívající v započtení nákladů vynaložených vybraným uchazečem na provedené demolice staveb určených k demolici oproti nájemnému za pronajaté pozemky; náklady vybraného uchazeče na provedení demoličních prací byly podle žalovaného „rozpuštěny“ v nájemném za pronajaté pozemky, které bylo o hodnotu těchto prací sníženo, a vybraný uchazeč měl zaručenu úhradu poměrné části těchto nákladů v případě, že by k ukončení nájmu došlo dříve, než bylo ujednáno ve smlouvě. Žalobce tedy uzavřel smlouvu o provedení demoličních prací, jejíž součástí je i ustanovení určující úplatnost daného smluvního vztahu, tím podle žalovaného naplnil podmínku úplatnosti stanovenou v § 7 ZVZ, a tedy se jedná o veřejnou zakázku, kterou měl žalobce zadat v souladu se ZVZ, což neučinil.

Za to byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena pokuta ve výši 1 milion Kč, kterou pak předseda žalovaného v nyní napadeném rozhodnutí snížil na 250 000 Kč.

II. Shrnutí procesních postojů žalobce a žalovaného

Žalobce namítá nesprávné posouzení kontraktu; především argumentuje v tom směru, že primárním záměrem žalobce nebylo provádět nebo nechat provádět demolice, nýbrž pozemky pronajmout. Odstraňování staveb bylo podle žalobce pouze minoritní částí podnikatelského plánu nájemce spočívajícího v užívání pozemků. V případě nájmu se nejedná o veřejnou zakázku na základě výjimky podle § 18 odst. 1 písm. d) ZVZ. Dovodil-li žalovaný splnění podmínky úplatnosti smluvního vztahu (úplatu za demoliční práce), pak nevzal v úvahu unikátnost předmětu nájmu (bývalý vojenský prostor, jehož údržba je složitá a nákladná a využití specifické). Nárok na finanční vypořádání by nadto podle žalobce vznikl pouze v případě, že by nájem byl ukončen předčasně, jde spíše o pravidlo sankční. Pokud jde o žalovaným dovozené „rozpuštění“ nákladů na demolice v nájemném, tu žalobce namítá, že správa pozemků představovala pro žalobce významnou položku v rozpočtu a nastavení kontraktu znamenalo pro žalobce především úsporu, zároveň bylo ekonomicky nereálné, aby žalobce nejprve provedl na své náklady sanaci pozemků a až následně je pronajal. Žalobce tedy navrhuje napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušit, případně navrhuje, aby zdejší soud od trestu upustil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

Žalovaný naproti tomu setrvává na svých závěrech, na nichž jsou založena obě po sobě jdoucí rozhodnutí; žalobce podle žalovaného spíše vysvětluje postup, který jej k uzavření smlouvy vedl, to však nezpochybňuje zákonnost a správnost závěrů, k nimž žalovaný ve správním řízení dospěl. Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaný na tomto svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

O žalobě zdejší soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce vyhlásil dne 15.10.2009 výběrové řízení za účelem získání návrhů na smysluplné a efektivní využití bývalého vojenského výcvikového prostoru Milovice-Mladá, z nichž bude vybrána optimální varianta výhodná pro kraj a jeho obyvatele. Předmětem výběrového řízení bylo vyhledání vhodného nájemce pozemků, které vlastní žalobce. Ve výběrovém řízení byly podány čtyři návrhy, z nichž tři nesplnily soutěžní podmínky a čtvrtý se pak stal základem pro uzavření smlouvy; ta byla uzavřena dne 14.12.2010 s Mladá RP, s.r.o. Z bodů 4.6. a 5.4. zprávy soutěžní poroty ve výběrovém řízení ze dne 25.1.2010 vyplývá, že návrh Mladá RP, s.r.o. zahrnující mimo jiné výstavbu a provozování fotovoltaické elektrárny počítal s likvidací všech objektů původně vojenského charakteru majících nevyhovující stavebně technický stav, sanací území s uložením stavební drti, a to do tří let od podpisu nájemní smlouvy. Náklady na demoliční práce byly v návrhu, jenž pak byl přílohou č. 8-3 smlouvy, vyčísleny na 489 014 204 Kč (bez započtení eventuální ekologické zátěže).

Předmětem nájemní smlouvy ze dne 14.12.2010 byl pronájem pozemků rozdělených do dvou celků (pozemky I a pozemky II) a staveb určených k demolici ve výcvikovém prostoru Milovice-Mladá o celkové rozloze 670 ha. Za pronájem pozemků bylo v bodech 5.1., 6.1. a 15.3. smlouvy sjednáno nájemné ve výši 25 000 000 Kč za dobu 25 let (pozemky I) a dobu 40 let (pozemky II), doba nájmu staveb určených k demolici byla podle bodu 15.1. smlouvy sjednána na dobu do okamžiku odstranění poslední ze staveb určených k demolici v souladu s povoleními k odstranění staveb, nejdéle však na dobu 5 let ode dne, kdy nabude právní moci (popř. účinnosti) poslední z následujících dokumentů: povolení k odstranění staveb, územní rozhodnutí, stavební povolení. Za pronájem staveb určených k demolici bylo podle bodu 16.1. smlouvy dohodnuto nájemné ve výši 50 000 Kč. V bodu 14.2. smlouvy je uvedeno, že projekt (podle návrhu) nelze objektivně realizovat bez toho, aby byly stavby určené k demolici demolovány, proto žalobce souhlasí s tím, aby Mladá RP, s.r.o. v rámci realizace projektu stavby určené k demolici odstranila v souladu

s povoleními k odstranění staveb. Žalobce prohlásil, že stavby určené k demolici jsou v havarijním stavu a jsou pro žalobce dále nevyužitelné. Podle bodu 14.3. smlouvy je účelem nájmu staveb určených k demolici užívání těchto staveb a provedení následné demolice všech staveb určených k demolici Mladá RP, s.r.o. v souladu s povoleními k odstranění staveb tak, aby bylo možné realizovat projekt. V bodu 18.1. smlouvy žalobce prohlašuje, že stavby určené k demolici jsou v havarijním stavu a jsou pro zadavatele nevyužitelné a souhlasí s odstraněním staveb určených k demolici na vlastní náklady Mladá RP, s.r.o. v souladu s povoleními k odstranění staveb. Podle bodu 19.1. smlouvy bude po odstranění staveb určených k demolici stav pozemků I a pozemků II umožňovat realizaci projektu. Mladá RP, s.r.o. se v bodu 21.1. smlouvy zavázala stavby určené k demolici využívat pouze k účelu uvedenému ve smlouvě (bod 14.3. smlouvy), podle bodu 21.3. smlouvy je Mladá RP, s.r.o. povinna odstranit stavby určené k demolici v souladu s povoleními k odstranění staveb a ve lhůtách tam stanovených, nejpozději však do uplynutí doby nájmu. Pokud by Mladá RP, s.r.o. nesplnila tuto povinnost, zavázala se platit podle bodu 25.1. smlouvy smluvní pokutu ve výši 1 000 Kč za každý den prodlení. Podle bodu 21.7. smlouvy je Mladá RP, s.r.o. při odstraňování staveb určených k demolici povinna splnit všechny podmínky stanovené v povoleních k odstranění staveb, zejména všechny povinnosti týkající se odstranění odpadů vzniklých demolicí. Stavební suť vzniklá demolicí staveb určených k demolici měla zůstat ve vlastnictví žalobce s tím, že Mladá RP, s.r.o. je povinna tuto suť na vlastní náklady deponovat na pronajatých pozemcích. Odpady vzniklé demolicí, které není možné deponovat na pozemcích, byla Mladá RP, s.r.o. povinna zlikvidovat na vlastní náklady, veškeré případné výnosy z prodeje druhotných surovin vzniklé separací při demolici měly náležet žalobci. V bodu 24.1. smlouvy žalobce souhlasí s tím, aby Mladá RP, s.r.o. provedla v rámci realizace projektu změny na nemovitostech, zejména aby provedla demolici staveb určených k demolici v souladu s povoleními k odstranění staveb. V bodu 24.4. smlouvy se žalobce a Mladá RP, s.r.o. dohodli, že nárok Mladá RP, s.r.o. bude za předpokladu provedené demolice staveb určených k demolici v souladu s povoleními k odstranění staveb stanoven v závislosti na skutečně vynaložených nákladech („S“) a trvání nájmu pozemků II („D“) následujícím způsobem: $N = S - [1\ 041\ 000\ \text{Kč} \times D]$, kde „N“ představuje výši nároku Mladá RP, s.r.o. v Kč; pokud „N“ bude vypočteno jako záporné číslo, platí, že nárok Mladá RP, s.r.o. činí 1 Kč; „S“ představuje skutečnou celkovou výši nákladů v Kč, které Mladá RP, s.r.o. vzniknou při odstranění staveb určených k demolici v souladu s povoleními k odstranění staveb; Mladá RP, s.r.o. je povinna nejpozději do 30 dnů od odstranění poslední ze staveb určených k demolici prokázat žalobci celkovou výši těchto nákladů prostřednictvím příslušných faktur a dokladů o jejich úhradě nájemcem s tím, že pokud skutečná celková výše nákladů v Kč přesáhne 500 000 000 Kč, platí pro účely tohoto odstavce, že hodnota „S“ činí 500 000 000 Kč; „D“ představuje skutečnou dobu nájmu pozemků II vyjádřenou v počtu celých měsíců trvání nájmu pozemků II v rozmezí 1 až 480 (pro stanovení „D“ je rozhodující počet ukončených měsíců trvání nájmu pozemků II s tím, že pokud nájem pozemků II činil méně než jeden měsíc, má „D“ hodnotu čísla 1).

Ze shora uvedeného zdejšímu soudu plyne, že smlouva uzavřená mezi žalobcem a Mladá RP, s.r.o., byť jde o smlouvu nájemní, založila kromě samotného nájemního vztahu nájemci, tj. Mladá RP, s.r.o., také povinnost provést demolici všech staveb určených k demolici v souladu s povoleními k odstranění staveb a ve lhůtách tam stanovených, nejpozději však do uplynutí doby nájmu. Demolice jsou stavebními pracemi podle § 9 odst. 1 písm. a) ZVZ. Dospěl-li i žalovaný k tomuto závěru, jde o závěr podle zdejšího soudu zákonný a odpovídající skutkovým zjištěním.

Aby se jednalo o veřejnou zakázku ve smyslu § 7 odst. 1 ZVZ, musí být splněna podmínka úplatnosti (úplaty) směřující od odběratele (zadavatele) k dodavateli. Obecně platí, že výše úhrady za splnění veřejné zakázky je zásadně shodná s cenou obsaženou v nabídce dodavatele a že platba ve směru od odběratele (zadavatele) k dodavateli je uskutečňována přímo odběratelem (zadavatelem) a k jeho tíži, a sice v penězích, nicméně je-li úhrada plnění podle uzavřené smlouvy uskutečněna na základě jiného mechanismu, neznamená to, že by takové plnění nemělo být veřejnou zakázkou pro nesplnění podmínky úplaty ze strany odběratele (zadavatele). Určující je, zda úhrada byla oproti věcnému plnění (tu ve formě stavebních prací) „nějakou formou“ ve prospěch dodavatele uskutečněna. Byla-li, pak do celkové předpokládané hodnoty veřejné zakázky je pak zapotřebí zahrnout veškeré plnění vyjádřitelné v penězích, jehož se má podle uzavřené smlouvy dostat dodavateli (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 12/2012-46 ze dne 29.1.2013). Je přitom vedlejší, na jakém formálním základě a jak konkrétně k protiplnění oproti věcnému plnění (tu ve formě stavebních prací) mělo dojít. Formální označení právního úkonu, jímž dojde k založení závazkového vztahu, stejně jako jeho obsah z pohledu právních norem soukromého práva, tu není rozhodující. Smlouva na veřejnou zakázku není zvláštním smluvním typem (pojmenovaným jako „Smlouva na veřejnou zakázku“ nebo obdobně), ani není z pohledu ZVZ třeba jakýkoli konkrétní smluvní typ podle právních norem soukromého práva dodržet. Úplatný charakter „celkového“ smluvního vztahu mezi odběratelem (zadavatelem) a jinou osobou ve smyslu § 7 odst. 1 ZVZ je tedy třeba posuzovat pro každý jednotlivý případ individuálně se zohledněním všech aspektů, které z dohodnuté formy spolupráce podle uzavřené smlouvy mají plynout. Naplnění znaků veřejné zakázky může být založeno i kombinací několika soukromoprávních jednání s využitím řady právních institutů, pokud z nich vyplýne odběratelova (zadavatelova) povinnost poskytnout plnění, jež je vyjádřitelné v penězích a jež je svojí povahou, se zohledněním kontextu všech práv a povinností odběratele (zadavatele) vyplývajících ze všech takto spolu souvisejících a na sebe navazujících soukromoprávních úkonů, odběratelovým (zadavatelovým) výdajem. I podle Nejvyššího správního soudu (rozsudek č.j. 8 Afs 60/2009-78 ze dne 21.5.2010) vynakládání veřejných prostředků zvolenou formou kombinace několika smluvních vztahů oproti klasickému způsobu zadání zakázky na stavební práce nemůže vést k možnosti zadat takovou zakázku „z volné ruky“; takový přístup by umožnil zadavatelům obcházet právní úpravu, jejímž účelem je zajištění transparentního a řádného nakládání s veřejnými prostředky a vytváření předpokladů pro řádné soutěžní prostředí.

Za „tradiční způsob“ zadání veřejné zakázky by bylo jistě v žalobcově situaci třeba považovat postup, kdy by žalobce uzavíral s jinou osobou v postavení zhotovitele smlouvu o dílo, podle níž by zhotovitel měl pro žalobce provést stavební práce v podobě demolice. Ve věci právě posuzované se sice nejedná o takový „tradiční způsob“, přesto se však o postup, při kterém měl žalobce postupovat podle ZVZ, skutečně jedná, jak dovodil žalovaný. Faktická úhrada demoličních prací byla totiž i podle zdejšího soudu založena na konstrukci, podle níž náklady vynaložené dodavatelem (Mladá RP, s.r.o.) na provedené demolice staveb byly započítávány proti nájemnému, jednalo se přitom o zápočet jistý, neboť podle bodu 24.4. smlouvy nárok dodavatele vznikne za předpokladu provedené demolice staveb, k níž měl povinnost (podle bodu 21.3. smlouvy je Mladá RP, s.r.o. povinna odstranit stavby určené k demolici v souladu s povoleními k odstranění staveb a ve lhůtách tam stanovených, nejpozději však do uplynutí doby nájmu), v závislosti na skutečně vynaložených nákladech a skutečné době trvání nájmu pozemků II, u nichž byla nájemní doba ve smlouvě sjednána na 40 let, tj. 480 měsíců. Smyslem uzavření smlouvy bylo přitom podle zdejšího soudu jistě dosáhnout trvání nájemního vztahu na celou dobu, na kterou byl sjednán.

Z konstrukce výpočtu nároku je i podle zdejšího soudu zřejmé, že náklady Mladá RP, s.r.o. na provedení demoličních prací byly „rozpuštěny“ v nájemném za pronajaté pozemky, které bylo o hodnotu těchto prací sníženo, nadto Mladá RP, s.r.o. měla zaručenu úhradu poměrné části těchto nákladů i v případě, že by k ukončení nájmu došlo předčasně (dříve, než bylo ujednáno ve smlouvě). Pak tedy úplata za provedení demoličních prací spočívala ve faktickém snížení nájemného, tedy snížení veřejných prostředků, které by jinak žalobce za pronájem předmětných pozemků obdržel. Dovodil-li tedy žalovaný, že demoliční práce jsou ve skutečnosti plněním požadovaným žalobcem za úplatu, které je třeba považovat za veřejnou zakázku, přestože žalobce namísto peněžité formy úplaty zvolil jinou konstrukci úhrady, na níž vznikl dodavateli nárok, jde rovněž o závěr podle zdejšího soudu zákonný a odpovídající skutkovým zjištěním. Pokud následně žalovaný uzavřel, že vzhledem k tomu, že žalobce uzavřel smlouvu o provedení demoličních prací, jejíž součástí je i ustanovení určující úplatnost daného smluvního vztahu, naplnil tak podmínku úplatnosti stanovenou v § 7 ZVZ a jedná se o veřejnou zakázku, kterou měl zadat v souladu se ZVZ, a neučinil-li tak, dopustil se správného deliktu, i s tím zdejší soud souhlasí.

Neobstojí přitom argument žalobce, že primárním záměrem žalobce nebylo provádět nebo nechat provádět demolice, nýbrž pozemky pronajmout; z argumentace žalobce totiž jasně plyne, že bez demoličních prací by byl pronájem nerealizovatelný a nejprve demoliční práce provést a až poté realizovat pronájem by pro žalobce bylo neekonomické. Pak tedy demoliční práce nemohou být podkládány pouze za „vedlejší výhodu“ nájemního vztahu, nýbrž za základní podmínku (podstatný prvek) jeho vzniku. To ostatně odpovídá jak návrhu Mladá RP, s.r.o., tak takto uložené povinnosti v rámci smlouvy. Závěr žalovaného nemůže být úspěšně zpochybněn ani argumentem, podle něhož možnost nejprve provést demolice a teprve potom pozemky pronajmout je

nereálná; je-li podle žalobce nereálná proto, že žalobce od počátku nehodlal provádět demolice, pak určujícím nemůže být původní záměr žalobce (byť by jím na samotném počátku mohla být výlučně snaha dosáhnout pronájmu), nýbrž výsledek promítající se ve smlouvě odpovídající návrhu Mladá RP, s.r.o. Je-li pak podle žalobce možnost nejprve provést demolice nereálná ekonomicky, pak nemá-li žalobce coby zadavatel na provedení demolicí prostředky, nemůže demolice realizovat. O nájem se tudíž v posuzované věci nejedná a výjimka podle § 18 odst. 1 písm. d) ZVZ se neuplatní.

Argumentace žalobce ohledně unikátnosti předmětu nájmu (bývalý vojenský prostor, jehož údržba je složitá a nákladná a využití specifické) rovněž nezpochybňuje závěry, na nichž jsou obě postupně jdoucí rozhodnutí žalovaného vystavěna. Naopak z „unikátnosti“, jak ji žalobce zmiňuje, tu lze podle zdejšího soudu dovodit nezbytnost realizace demoličních prací – a žalobce ji do smlouvy také zakotvil. Zdejší soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že nárok na finanční vypořádání by vznikl pouze v případě, že by nájem byl ukončen předčasně. Naopak žalovaný v obou postupně vydaných rozhodnutích srozumitelně vysvětluje, že v případě trvání nájmu v celém sjednaném období by demoliční práce byly účinně kompenzovány – „rozpuštěny“, nejde přitom pouze o orientačně odhadovaný výdaj, nýbrž o kompenzaci podle předem jasně stanovených pravidel. Za této situace je zcela bezvýznamné, že správa pozemků představovala pro žalobce významnou položku v rozpočtu a nastavení kontraktu znamenalo pro žalobce především úsporu; tyto důvody nezakládají jakoukoli výjimku z povinného postupu podle ZVZ.

Zdejší soud tedy uzavírá, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Proto zdejší soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Ze shora uvedených důvodů tedy zdejší soud nedává žalobci zapravdu, žalobu pokládá za nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pokud jde o uplatněný moderační návrh, ani ten nemůže být podle zdejšího soudu úspěšný. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s., od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Žalobce ovšem ve vztahu k uložené pokutě v žalobě nic nenamítal, konkrétně zpochybňoval pouze závěry žalovaného k otázce viny, nikoli trestu. Uváží-li zdejší soud za tohoto stavu, že původně uložená pokuta (ve výši 1 milionu Kč) byla napadeným rozhodnutím podstatně snížena (na 250 000 Kč), a to s použitím vyčerpávající argumentace v bodech 34. – 52. napadeného rozhodnutí, z níž plyne, že žalovaný významně zohlednil délku mezi spácháním deliktu a jeho potrestáním, a to ve světle změny právního stavu (novelizace ZVZ), avšak zároveň jde o takový druh pochybení, který se vyznačuje tím, že žalobce podle ZVZ vůbec nepostupoval, ačkoli měl, pak pokuta ve výši 250 000 Kč za situace, kdy horní hranice její možné výše

dosahovala téměř 25 milionů Kč, se vůbec nejeví jako nepřiměřené, tím méně pak může jít o pokutu zjevně nepřiměřenou. Pouze v takovém případě by moderační návrh uplatněný podle § 78 odst. 2 s.ř.s. mohl být úspěšný. Proto ani tomuto návrhu soud nevyhověl.

IV. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, náhradu nákladů ostatně ani nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu